

Sygnatura akt III C 500/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 28 listopada 2023 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sebastian Otto

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Brutkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2023r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w S.

przeciwko D. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 400 zł (tysiąc czterysta złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od dnia 8 października 2022 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3 120,12 zł (trzech tysięcy stu dwudziestu złotych i dwunastu groszy), tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, oddalając wniosek pozwanej w pozostałym zakresie;

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 372,93 zł (trzysta siedemdziesiąt dwa złote dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 22,45 zł (dwadzieścia dwa złote czterdzieści pięć groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt III C 500/23

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lipca 2022 r. powód – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanej D. B. kwoty 24.651,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 20.000 zł od dnia 15 lutego 2022 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 4.651,52 zł od dnia 15 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że strony były związane umową o świadczenie usług, której przedmiotem było świadczenie usług fryzjerskich przez pozwaną na rzecz klientów powoda. Strony zawarły w umowie klauzulę zakazu konkurencji z karą umowną w wysokości 20.000 zł. Pozwana bez uprzedzenia zaprzestała świadczenia usług, co skutkowało wypowiedzeniem umowy. Powód poniósł szkodę w wysokości 2.485 zł z tytułu zamówionych usług do pozwanej, które musiał anulować oraz 2.166,52 zł tytułem opłat poniesionych na portalu rezerwacji usług. Ponadto powód dochodzi kwoty 20.000 zł tytułem kary umownej. Pomimo pisemnego wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała należności, co czyni pozew koniecznym i uzasadnionym.

23 września 2022 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (ówczesna sygnatura akt I C 667/22).

W skutecznie wniesionym sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwana zarzuciła, że nie rozumiała podpisywanych dokumentów, nie otrzymała umówionego wynagrodzenia, nie podjęła działalności konkurencyjnej, umowa dotyczyła usług fryzjerskich, a zakaz konkurencji zabiegów na rzęsach, umowa była umową o pracę, a nie zlecenia, zakaz konkurencji narusza art. 58 i 353 [1] k.c., zakaz konkurencji obowiązywał również po zakończeniu umowy, a zleceniobiorca nie otrzymał odszkodowania, część anulowanych rezerwacji powtarza się, powód i tak opłacałby usługi portalu B., a z ostrożności podniosła zarzut miarkowania kary umownej.

Pismem z dnia 20 lutego 2023 r. powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, wnosząc przy tym dodatkowo i z ostrożności, o zasądzenie 1/3 kwoty z tytułu kosztów usług świadczonych przez na portalu rezerwacji usług.

Pismem z dnia 2 października 2023 r. powód rozszerzył żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie dalszej kwoty w wysokości 4.133,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem utraconych korzyści. Żądanie to zostało wyliczone jako średnia z trzech miesięcy dochodu, który przynosiła D. B. poprzez świadczenie swoich usług.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa również w rozszerzonym zakresie.

W dalszym toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie, a jedynie strona pozwana wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3-krotności stawki wynikającej z właściwego rozporządzenia.

Stan faktyczny.

7 czerwca 2021 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., jako zleceniodawca, zawarła z D. B., jako zleceniobiorcą umowę o świadczenie usług o numerze (...).

Zgodnie z §1 ust. 1 umowy jest przedmiotem było świadczenie usług jako fryzjer damski przez zleceniobiorcę na rzecz zleceniodawcy.

Zgodnie z §2 ust. 1. do zadań zleceniodawcy należy wykonywanie zabiegów fryzjerskich, strzyżenie, modelowanie, koloryzacji włosów, utrwalanie fryzur, doradzenia klientom w zakresie doboru koloru, pielęgnacji włosów i typu fryzur.

Zgodnie z §5 ust. 1 umowa została zawarta do dnia 7 czerwca 2024 r.

Zgodnie z §6 ust. 2 pkt umowa mogła zostać wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym przez każdą ze stron, jeśli zleceniobiorca nie wykonuje powierzonych mu zadań określonych w umowie.

Zgodnie z §6 ust. 3 umowa mogła zostać również rozwiązana za wypowiedzeniem z 1 miesięcznym okresem wypowiedzenia.

Zgodnie z §7 ust. 1 umowy zleceniobiorca zobowiązuje się, iż w okresie trwania umowy zlecenia oraz w okresie 3 miesięcy po rozwiązaniu umowy zlecenia, bez uprzedniej zgody zleceniodawcy, nie będzie:

- prowadzić działalności konkurencyjnej wobec zleceniodawcy - nie będzie wykonywał zabiegów przedłużania rzęs, farbowania i laminacji rzęs, farbowania, regulacji i laminacji brwi oraz nie będzie wykonywała szkoleń z wskazanych wyżej zabiegów, świadczyć pracy w ramach stosunku pracy lub na innej podstawie na rzecz podmiotu prowadzącego taką działalność.

Zgodnie z §8 ust. 1 umowy w razie naruszenia zakazu konkurencji zleceniobiorca powinien naprawić szkodę, na którą składają się straty zleceniodawcy oraz zyski, które zleceniodawca utracił na skutek naruszania zakazu konkurencji.

Zgodnie z §8 ust. 2 umowy w przypadku naruszenia zakazu konkurencji oraz naruszenia czynności wskazanych w 7 danej umowy zleceniobiorca zapłaci zleceniodawcy karę umową w wysokości 20.000 zł w terminie 14 dni od wezwania. Zleceniodawca może dochodzić odszkodowania ponad karę umową odpowiadającą pełnej wysokości szkody oraz utraconych korzyści.

D. B. jest obywatelką Ukrainy. Do Polski przyjechała w celach zarobkowych. O możliwości współpracy z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. dowiedziała się z Internetu.

D. B. świadczyła swoje usługi dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w Salonie (...) w S. oferującym różne usługi kosmetyczne, w tym fryzjerski, stylizacji rzęs, brwi i paznokci. D. B. świadczyła wyłącznie usługi fryzjerskie.

W momencie podjęcia współpracy z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. D. B. słabo знаła język polski. Zawarta umowa została jej przetłumaczona przez męża Y. M..

Dowód:

- umowa z 7 czerwca 2021 r. – k. 10-13,
- paszport – k. 77,
- wydruki z portalu F. – k. 85-94,
- wydruki z portalu B. – k. 95-129,
- zeznania R. K. – k. 161-162,
- zeznania A. R. – k. 162-164,
- zeznania Y. M. – k. 165-168,
- zeznania D. B. – e-protokół (...):03:41 – 00:55:52 – płyta CD – k. 159.

W okresie od października do 30 grudnia 2021 r. D. B., z tytułu świadczonych usług, przyniosła zleceniodawcy dochód w wysokości łącznie 19.855 zł.

Dowód:

- wydruk listy wizyt – k. 163-174.

W dniu 30 grudnia 2021 r. oraz po 10 stycznia 2022 r. D. B. miała umówione wizyty fryzjerski, za które zapłacona miała zostać kwota łącznie 1.440 zł. Na 30 grudnia były to wizyty na kwoty: 45 zł, 80 zł i 50 zł. Na 10 stycznia 2022 r. była to wizyta na kwotę: 15 zł. Na 11 stycznia 2022 r. były to wizyty na kwoty: 45 zł, 100 zł, 45 zł i 150 zł. Na 12 stycznia

2022 r. były to wizyty na kwoty: 85 zł, 250 zł i 85 zł. Na 13 stycznia 2022 r. były to wizyty na kwoty: 60 zł i 60 zł. Na 21 stycznia 2023 r. była to wizyta na kwotę: 180 zł. Na 22 stycznia 2022 r. była to wizyta na kwotę: 180 zł.

Wizyty te zostały anulowane z powodu nieobecności zleceniobiorcy.

D. B. zaprzestała świadczenia usług w dniu 30 grudnia 2021 r. oraz nie świadczyła ich po 8 stycznia 2022 r. Wizyty z terminem po 8 stycznia 2022 r. były umawiane, albowiem zleceniodawca był przekonany, że D. B. powróci do pracy.

Powodem zaprzestania świadczenia usług były nieporozumienia ze zleceniodawcą na tle rozliczeń.

D. B. w okresie od 31 grudnia 2022 r. do 8 stycznia 2022 r. miała umówione również inne wizyty fryzjerski, które również zostały anulowane.

Dowód:

- wydruki potwierżeń rezerwacji z 30 grudnia 2021 r. – k. 17-19,
- wydruki potwierżeń rezerwacji z 11, 12, 13, 21 i 22 stycznia – k. 34-45,
- wydruki potwierżeń rezerwacji z okresy od 31 grudnia 2021 r. do 10 stycznia 2022 r. – k. 20 – 33,
- zeznania A. R. – k. 162-164,
- zeznania Y. M. – k. 165-168,
- zeznania D. B. – e-protokół (...):03:41 – 00:55:52 – płyta CD – k. 159.

Od 31 grudnia 2021 r. do 8 stycznia 2022 r. D. B. przebywała na zwolnieniu lekarskim, o czym poinformowała zleceniodawcę, informując także, że więcej nie stawi się do pracy z powodu niewywiązania się z warunków zapłaty.

Dowód:

- wydruk (...) k. 78,
- zeznania D. B. – e-protokół (...):03:41 – 00:55:52 – płyta CD – k. 159.

Pismem z dnia 8 stycznia 2022 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wypowiedziała D. B. w trybie natychmiastowym umowę z 7 czerwca 2021 r. z powodu zaprzestania świadczenia usług i wykonywania obowiązków umownych od 30 grudnia 2021 r.

Dowód:

- oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dowodem nadania – k. 14-14v,
- zeznania Y. M. – k. 165-168.

W swojej działalności (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. od co najmniej maja 2020 r. korzysta z usług portalu B., służącego rezerwacji usług kosmetycznych – wszystkich usług świadczonych przez spółkę.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z tytułu świadczonej usługi w grudniu 2021 r. obciążyła (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotą 1.990,14 zł.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z tytułu świadczonej usługi w styczniu 2022 r. obciążyła (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotą 146,37 zł.

Faktury te zostały opłacone.

Dowód:

- wydruki z portalu B. – k. 47-48, 95-129,
- wydruk z portalu F. – k. 94,
- faktura VAT z 14 stycznia 2022 r. – k. 46,
- faktura VAT z 31 stycznia 2022 r. – k. 63,
- potwierdzenia przelewów (...),
- zeznania A. R. – k. 162-164,
- zeznania Y. M. – k. 165-168.

Pismem z dnia 25 stycznia 2022 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wezwała D. B. do zapłaty kwoty 20.000 zł, tytułem kary umownej z umowy zlecenia. Wezwanie to zostało odebrane 1 lutego 2023 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty – k. 53-53,
- wydruk śledzenia przesyłek – k. 15-16 (54-55).

D. B. w nieustawionej dacie zamieściła na koncie swojego profilu w portalu I. 9 zdjęć. 1 z nich jest również zdjęciem zamieszczonym przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na koncie swojego profilu w portalu F.. Zdjęcia te w większości przedstawiają kobiece fryzury wykonane przez kobietę w czasie współpracy z salonem. D. B. skasowała swój profil z dniem 31 grudnia 2021 r.

Dowód:

- wydruk z portalu I. – k. 49, 52,
- wydruk z portalu F. – k. 50-51,
- zeznania A. R. – k. 162-164,
- zeznania Y. M. – k. 165-168,
- zeznania D. B. – e-protokół (...):03:41 – 00:55:52 – płyta CD – k. 159.

W okresie od 7 marca 2022 r. do 10 marca 2022 r. D. B. świadczyła pracę na rzecz Agencji (...) spółki akcyjnej w S. na podstawie umowy o pracę tymczasową z 7 marca 2023 r.

W okresie od 1 kwietnia 2022 r. do 30 czerwca 2022 r. D. B. świadczyła pracę na rzecz (...) spółki komandytowej z siedzibą w K. na podstawie umowy o pracę tymczasową z 29 marca 2023 r.

W okresie od 1 lipca 2022 r. do 31 sierpnia 2022 r. D. B. świadczyła pracę na rzecz (...) spółki komandytowej z siedzibą w K. na podstawie umowy o pracę tymczasową z 27 czerwca 2022 r.

Dowód:

- umowa o pracę tymczasową – k. 79-79v,
- świadectwo pracy – k. 80-80v,

- umowa o pracę – k. 81-82,
- umowa o pracę – k. 83-84,
- zeznania D. B. – e-protokół (...):03:41 – 00:55:52 – płyta CD – k. 159.

D. B. w czasie współpracy z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oraz przez 3 miesiące od ustania tej współpracy nie świadczyła usług fryzjerskich oraz zabiegów na rzęsach lub brwiach na rzecz innych osób.

Dowód:

- zeznania R. K. – k. 141-142,
- zeznania A. R. – k. 162-164,
- zeznania D. B. – e-protokół (...):03:41 – 00:55:52 – płyta CD – k. 159.

Rozważania.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w niewielkiej części.

Podstawą faktyczną żądania pozwu było zawarcie z pozwaną umowy o świadczenie usług, z których warunków pozwana się nie wywiązała, czym wyrządziła powodowi szkodę, a także co rodziło obowiązek zapłaty kary umownej.

Podstawa prawną obok umowy z 7 czerwca 2021 r. były: art. 734 §1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. w zw. z art. 353 [1] k.c., art. 471 k.c. i art. 483 w zw. z art. 484 i art. 481 k.c. Zgodnie z tymi przepisami:

Art. 734 §1 k.c.

Przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie.

Art. 750 k.c.

Do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Art. 353 [1] k.c.

Strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Art. 471 k.c.

Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Art. 483 k.c.

§ 1. Można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

§ 2. Dłużnik nie może bez zgody wierzyciela zwolnić się z zobowiązania przez zapłatę kary umownej.

Art. 484 k.c.

§ 1. W razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły.

§ 2. Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Art. 481 k.c.

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Fakt zawarcia przez strony umowy był niesporny. Niespornym było również świadczenie usług przez pozwaną do końca grudnia 2021 r., kiedy pomiędzy stronami doszło do nieporozumień na tle finansowym i zakończenia współpracy, a także że współpracę tę zakończyła pozwana poprzez zaprzestanie świadczenia usług.

Spornym było między stronami, czy pozwana naruszyła obowiązki umowne, skutkujące koniecznością zapłaty kary umownej, a także, czy zaprzestanie świadczenia usług przez pozwaną wyrządziło powodowi szkodę, tak co do zasady, jak i wysokości.

Podniesione przez pozwaną zarzuty, w świetle materiału dowodowego sprawy okazały się częściowo trafne.

Pierwszy z zarzutów dotyczył tego, że pozwana nie rozumiała umowy, którą podpisała. Zarzut ten jest nieskuteczny. Umowa została bowiem pozwanej przetłumaczona, miała ona możliwość jej samodzielnego przetłumaczenia w domu, a gdyby była niezadowolona z jej warunków, przyjmując w tym miejscu, że dopiero po samodzielnym jej przetłumaczeniu zrozumiała przyjęte na siebie obowiązki, to mogła umowę bez problemu wypowiedzieć. Umowę tę ostatecznie podpisała, a podniesiony zarzut dla swojej skuteczności musiałby raczej przybrać formę uchylenia od działania pod wpływem błędu, a taki się nie pojawił. Nieistotne są zatem dla rozstrzygnięcia kwestie tego na jakich warunkach pracowały inne osoby, czy pozwana mogła komuś okazać tę umowę, czy ostatecznie podpisała ją w salonie, czy mogła ją zabrać do domu, skoro sformułowany na tej podstawie zarzut jest wadliwie podniesiony.

Spór stron, w ogólności, dotyczył także wzajemnych rozliczeń stron. Jest to jednak kwestia nieistotna dla rozstrzygnięcia. Po pierwsze to nie pozwana wystąpiła z żądaniem zapłat z tytułu nieotrzymania wynagrodzenia. Niespornym było przy tym, że do zakończenia współpracy doszło na skutek nieporozumień stron na tle finansowym, zaś która ze stron do tych nieporozumień doprowadziła, nie ma w ocenie Sądu znaczenia dla rozpoznania żądań powoda. Pozwana, jeżeli zarzuca, że otrzymywała nieprawidłowe wynagrodzenie, winna wypowiedzieć umowę, a następnie ew. pozwać powódkę o brakujące wynagrodzenie.

Trafny okazał się zarzut, że pozwana nie podjęła się działalności konkurencyjnej. Materiał dowodowy sprawy nie pozwala ustalić, aby pozwana naruszyła w tym zakresie warunki umowy. Zdaje się to podsumowywać sama prezeska powodowej spółki stwierdzając w swoich zeznaniach: „ja wiem, że ona to robiła, ale nie ma na to dowodów”. Zaproponowane przez powoda dowody sprowadzają się w zasadzie tylko do kilka zdjęć z profili społecznościowych, które pozwalają ustalić wyłącznie to, że zostały opublikowane zdjęcia fryzur wykonanych przez D. B. i to wykonanych w salonie powoda, ale na jej stronie internetowej. Nie ma znaczenia kiedy zostały umieszczone, nie stanowi to bowiem działalności konkurencyjnej dla powoda.

Trafny okazał się również zarzut, że zakaz konkurencji obejmował usługi pielęgnacji rzęs i brwi, pozwana pracowała zaś jako fryzjera i to usługi fryzjerskie stanowiły jej świadczenie. Powód zaś zarzuca pozwanej naruszenie zakazu

konkurencji poprzez świadczenie usług fryzjerskich. W świetle umowy te usługi, nawet przy przyjęciu, że faktycznie pozwana je świadczyła, nie były objęte zakazem konkurencji.

Zakres świadczeń zleceniobiorcy z umowy rozbiega się z zakresem zakazu konkurencji, który nie dotyczył usług fryzjerskich, a zabiegów na brwiach i rzęsach. Brak jest również jakiegokolwiek dowodu do ustalenia, że pozwana pracowała na rzecz innych podmiotów w szeroko rozumianej branży beauty, a nawet jeżeli, to niewykazane jest czy świadczone przez nią usługi były objęte zakazem konkurencji. Brak jest także dowodu, aby pozwana faktycznie wykonywała usługi w swoim domu, a przeciwnie z zeznań pozwanej i świadka, których powód nie zdołał podważyć, wynika, że usługi takie nie były w ten sposób świadczone.

Nietrafny okazał się zarzut, że postanowienie umowne narusza art. 58 i 353 [1] k.c. Kara umowna stanowi powszechnie stosowane postanowienie umowne stosowane w większości umów. Brak jest podstaw by ograniczać możliwość jej wprowadzenia w umowach zlecenia (zob. wyrok SN z 23 czerwca 2017 r., sygn. akt I CSK 634/16).

Kolejny z zarzutów dotyczyły tego, że zawarta umowa miała stanowić umowę o pracę, nie zaś zlecenia. Zarzut ten nie mógł być skutecznym na gruncie procesu cywilnego o zapłatę. Jeżeli pozwana chciała bronić się w ten sposób, to winna wnieść pozew o ustalenie stosunku pracy. Rozstrzygnięcie sądu pracy miało by wówczas prejudycjalny charakter.

Kolejny zarzut sprowadzał się do tego, że zakaz konkurencji obowiązywał w trakcie umowy i po jej zakończeniu, jest zatem nieważny, gdyż nie zawierał odszkodowania. Zarzut ten mógłby być skuteczny w przypadku istnienia między stronami stosunku pracy. W niniejszej sprawie strony łączyła umowa zlecenia. Jak zaś wskazał Sąd najwyższy w wyroku z 5 grudnia 2013 r. (sygn. akt V CSK 30/13) w umowie zawartej na podstawie kodeksu cywilnego może być zapisany zakaz konkurencji. Wprowadzenie w umowie o świadczenie usług (art. 750 k.c.) klauzuli konkurencyjnej bez ekwiwalentu, z zastrzeżeniem kary umownej za jej naruszenie, mimo braku symetrii, mieści się w granicach swobody kontraktowej i nie narusza właściwości tego stosunku prawnego (art. 353[1] k.c.). Stanowisko to należy podzielić.

Tak argumentując powództwo w zakresie żądania zapłaty kary umownej za naruszenie zakazu konkurencji nie mogło zostać uwzględnione. Z uwagi na uwzględnienie zarzutów głównych, co do tego żądania sąd nie pochylił się nad ewentualnym zarzutem miarkowania kary umownej.

Dalsza część żądania pozwu dotyczyły naprawienia wyrządzonej powodowi szkody. Powód żądał tu początkowo 2.166,52 zł, a ew. 1/3 tej kwoty. Żądanie to jest niewykazane. Powód wykazał przy tym, że z portalu B. korzystał, jak również, że możliwe było umawianie się za jego pośrednictwem do pozwanej. Wykazał także jakie koszty za tę usługę zapłacił w grudniu 2021 r. i styczniu 2022 r. Jednakże brak jest dowodów pozwalających ustalić, czy i w jakim zakresie na koszty te wpłynęło, jak wskazywał powód, „promowanie pozwanej”. Z wydruków załączonych do sprzeciwu wynika z kolei, że powód korzystał z tego portalu już przed podjęciem współpracy z pozwaną, jak i po zakończeniu tej współpracy. Nie może budzić również jakichkolwiek wątpliwości, że wykupywanie dodatkowych usług w portalu pozwalało promować salon powoda w ogólności, nie zaś tylko w odniesieniu wyłącznie do usług fryzjerskich D. B.. Niezrozumiałe jest również żądanie ewentualne 1/3 tej kwoty. Powód wskazał, że ma to być z tytułu jednej z trzech usług świadczonych przez powoda. Jak jednak wynika z zakresu dostępnych usług u powoda świadczy on szereg usług dotyczących całego ciała w szeroko rozumianej branży beauty (np. usługi depilacji), co więcej w ramach każdej z tych kategorii do wyboru jest szereg różnych konkretnych usług, a pozwana w zakresie fryzjerska zajmowała się wyłącznie stryżeniem i farbowaniem. W ocenie Sądu koszty te stanowią normlane koszty marketingowe, a jak wynika z doświadczenia życiowego z portalu B. lub podobnego korzysta większość salonów kosmetycznych czy fryzjerskich.

Zasadne okazało się natomiast żądanie przez powoda utraconych korzyści, aczkolwiek jedynie w części. Jak wynika z materiału dowodowego sprawy to pozwana zaprzestała świadczenia usług na rzecz powoda w dniu 30 grudnia 2021 r. Następnie przebywała na zwolnieniu lekarskim do 8 stycznia 2022 r., a po tej dacie nie wróciła do świadczenia usług. W ocenie Sądu powód słusznie żąda od pozwanej utraconego zysku, którego nie uzyskał na skutek konieczności odwołania umówionych wizyt do pozwanej. Niezasadne jest przy tym żądanie tych utraconych korzyści za okres zwolnienie lekarskiego, gdyż w tym czasie pozwana swoich usług świadczyć nie mogła. Natomiast za okres, w którym po prostu nie stawiała się w miejscu świadczenia usług na umówione przez klientów wizyty roszczenie powoda zasługuje

na uwzględnienie. Powód wykazał, że dalsze wizyty były umawiane, gdyż liczył na powrót pozwanej do świadczenia usług. Pozwana nie wykazała także, aby były one zatwierdzone już w okresie, gdy powód wiedział, że do świadczenia usług nie wróci. Nie potwierdziły się również zarzuty powoda, że pozwana miała wówczas przebywać na Ukrainie, ani też, że nie była chora. Zwrócić należy również uwagę, że jakkolwiek powód pismem z 8 stycznia 2022 r. wypowiedział pozwanej umowę ze skutkiem natychmiastowym, o tyle materiał dowodowy sprawy nie pozwala ustalić w jakiej dacie oświadczenie to zostało pozwanej doręczone, dlatego też uznać należało, że umowa ta musiała wiązać przynajmniej do 22 stycznia 2022 r. Gdyby było inaczej, to powód objąłby żądaniem również umówione wizyty po tej dacie. Niemniej nawet gdyby przestała ona wiązać strony już wcześniej, to i tak odwołane z winy pozwanej wizyty mogły zostać umówione w momencie jeszcze wcześniejszym, tj. gdy umowa jeszcze wiązała strony. Pozwana zarzucała również, że część z wizyt się powtarza. Faktycznie taka okoliczność zachodzi, np. 11 stycznia 2022 r., jednakże powód w przekonujący sposób wyjaśnił sposób funkcjonowania portalu B., który umożliwiał umówienie dwóch klientów na ten sam termin, a także, że taka praktyka była stosowana przez fryzjerów gdy wiedzieli oni, że w tym jednym terminie, teoretycznie przeznaczonym dla jednej osoby, będą oni w stanie obsłużyć dwóch klientów.

Jak wynika z wydruków z portalu w dniu 30 grudnia 2021 r. oraz po 10 stycznia 2022 r. D. B. miała umówione wizyty fryzjerski, za które zapłacona miała zostać kwota łącznie 1 440 zł. Na 30 grudnia były to wizyty na kwoty: 45 zł, 80 zł i 50 zł. Na 10 stycznia 2022 r. była to wizyta na kwotę: 15 zł. Na 11 stycznia 2022 r. były to wizyty na kwoty: 45 zł, 100 zł, 45 zł i 150 zł. Na 12 stycznia 2022 r. były to wizyty na kwoty: 85 zł, 250 zł i 85 zł. Na 13 stycznia 2022 r. były to wizyty na kwoty: 60 zł i 60 zł. Na 21 stycznia 2023 r. była to wizyta na kwotę: 180 zł. Na 22 stycznia 2022 r. była to wizyta na kwotę: 180 zł.

Niezasadne było przy tym nadto żądanie rozszerzonego pozwu, albowiem szkoda wymaga konkretnego i faktycznego wykazania, a nie budowania jej wysokości na podstawie hipotetycznego i średniego dochodu, jaki powodowi przynosiły usługi pozwanej.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 440 zł, tytułem utraconych korzyści, o czym orzekł w punkcie I wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 8 października 2022 r. do dnia zapłaty.

Odsetki zostały zasądzone od dnia 8 października 2022 r., tj. od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanej odpisu pozwu. Powód przed wytoczeniem powództwa wzywał bowiem pozwaną jedynie do zapłaty kary umownej, zatem o jej opóźnieniu co do utraconych korzyści można mówić dopiero od doręczenia jej odpisu pozwu.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone w punkcie II.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów i wydruków złożonych przez strony, którym dał wiarę w całości. Nie budziły one wątpliwości co do swej prawdziwości, a strony inaczej oceniały wniosku z nich płynące i ich moc dowodową.

Do ustaleń stanu faktycznego posłużyły też osobowe źródła dowodowe, co do zasady wiarygodne w całości, aczkolwiek przydatne jedynie w części, co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, jak i niepozostających w sprzeczności z dowodami z dokumentów i wydruków. Sąd miał na uwadze, że pewne rozbieżności co do zeznań stron i świadków wynikają z tego, że każde z nich inaczej zapamiętuje odbieraną rzeczywistość, nadto zeznania Y. M. nacechowane są emocjonalnie.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów wyrażoną w art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powództwo w sprawie było uzasadnione co do kwoty stanowiącej ~6% dochodzonego roszczenia (1.440 zł z 24.652 zł). Powód wygrał sprawę w 6%, a pozwana wygrała sprawę w 94%.

Powód poniósł następujące koszty procesu: 1 233 złotych tytułem opłaty od pozwu, 3 600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, oraz 17 zł opłaty skarbowej – łącznie 4 850 złotych.

Pozwany poniósł koszty procesu w następującej wysokości: 3 600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

Podstawę prawną kosztów stron stanowią: w zakresie 1.233 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu - art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.), w zakresie 3.600 zł z tytułu wynagrodzenia adwokata – § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.) oraz w zakresie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa - art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2006 Nr 225 poz. 1635 z późn. zm.).

Pozwana winna zwrócić powodowi 6% jego kosztów procesu tj. 275,43 zł, a powód pozwanej 94% jej kosztów procesu, tj. 3.395,55 zł. Dokonując wzajemnych potrąceń należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.120,12 zł, o czym Sąd orzekł w punkcie III wyroku. Sąd nie znalazł podstaw do podwyższenia stawki wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej, albowiem nieskomplikowany charakter sprawy tak pod względem faktycznym, jak i prawnym, uzasadnia przyznanie stawki minimalnej.

W punktach IV i V wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.), który stanowi, iż kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz: strony, której czynność spowodowała ich powstanie. Zasądzone kwoty stanowią wynagrodzenie tłumacza, których wysokość ponosi każda ze stron stosownie do stopnia, w jakim przegrała sprawę.

W świetle powyższych okoliczności orzeczono jak w sentencji wyroku